Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 18. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 25-го СІЧНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 25, 1978 No. 18. VOL. LXXXV.

Українці Клівленду відзначили „День солідарности"

Учасник голодівки в Клівленді на міському сквері вручає прохожому інформаційну летючку про переслідування в Україні.

Клівленд. — Біля трьох десятків молодих українських студентів і професіоналістів відбули 24-годинну голодівку тут в четвер, 12-го січня, на знак солідарности з українськими політв'язнями в СССР. Як відомо, Вячеслав Чорновіл та інші українські політв'язні назначили цей день на знак протесту проти арештів в Україні в січні 1972-го року.

В Клівленді голодівку влаштувала вже другий рік підряд Українська рада прав людини. Учасники голодівки роздавали прохожим відповідну літературу про арешти і переслідування в Україні та про знущання над українськими політв'язнями. Ця акція пройшла із замітним успіхом, помимо холодної погоди. Одним із організаторів голодівки був Юрій Дейчаківський, 20-літній студент університету Кейс-Вестерн Різерв. Його коментар на холодну погоду був: „В Мордовії такий день називають теплим".

Українці Скандинавії продовжують свої традиції

Стокгольм, Швеція. — Циклостелевий журнал „Скандинавські Вісті", який є органом Управи Української Громади у Швеції й Скандинавії інформує, що українські поселенці у Скандинавських країнах, зокрема у Швеції і Голляндії, хоч живуть у великому віддалені одні від одних, то все таки в ряди-годи, а зокрема на Різдво Христове, сходяться разом, щоб не тільки відсвяткувати спільно це велике рокове Свято у родинній атмосфері, зустрінутись із священиком, а деколи навіть з Владикою Мирославом Марусином, Апостольським Візитатором українців в Европі, але й полагодити свої громадсько-організаційні справи. Наприклад, перед кожним Свят-Вечором у Швеції відбуваються Загальні Збори Управи Української Громади з виборами та підсумуванням скромної праці, проробленої на протязі року в користь Української Церкви й українського народу.

В журналі, про який мова, поміщено ряд статтей релігійного, громадського, політичного й інформаційного характеру, між ними Різдвяне привітання Владики Мирослава, звернення з нагоди Різдва Управи Української Громади у Швеції й Скандинавії, політичну статтю п. з. „Леонід Плющ осуджує Медвєдєва", статтю про IX Собор УПЦеркви, допис Григорія Будяка про фестиваль української пісні, музики й танцю в Кошаліні, деякі передруки статтей про СКВУ, смерть і похорони св. п. Олега Штуля-Ждановича, Голову Проводу Українських Націоналістів, згадку про смерть видатного націоналістичного діяча і колишнього голову Проводу ЗЧ ОУН св. п. Степана Ленкавського та багато інших, головно інформативних матеріялів. Редакція журналу помістила також список жертводавців на: спровадження православного священика до Швеції; громадський фонд; Фонд КСВУ; Фонд родини Л. Плюща. В кінці журналу поміщено також посмертну промову Кирила Гарбара п. з. „Прощай, Дитино Поділля" над могилою бл. п. Олени Кентржинської. Президію Управи Української Громади у Швеції і Скандинавії творять: Кирило Гарбар — голова, Арсен Турцевич — секретар.

Стейтовий Коледж Джерзі Ситі реєструє на виклади української мови

Джерзі Сити, Н. Дж. — Бюро публічних зв'язків Стейтового Коледжу в Джерзі Сити інформує, що у весняному семестрі, який розпочався 17-го січня 1978 року, будуть продовжуватися виклади української мови. Цей акредитований курс української мови в межах своїх навчальних програм також проходитиме в рамках Відділу етнічних студій, в якому впроваджено, розпочинаючи цим весняним семестром, додаткову спеціялізацію, т. зв. „майнор" з етнічних студій. Координатором відділу етнічних студій та його програми є д-р Тадеуш Ґромада, а курс української мови викладає д-р Євген Федоренко.

Виклади української мови відбуватимуться по четвергам від 5:30 до 8:15 вечора. Всі зацікавлені особи, студенти інших високих шкіл і не-студенти, можуть ще тепер зареєструватися на цей курс (2940 — Conversational Ukrainian II) У справі дальших інформацій можна звертатися до професора Т. Ґромади, телефонуючи на число (201) 547—3252.

ПАМ'ЯТАЙТЕ САМІ ТА ПРИГАДАЙТЕ ІНШИМ

Іміґраційна й Натуралізаційна Служба пригадує всім мешканцям ЗСА, які не є американськими громадянами, що вони протягом січня зобов'язані зареєструватися, зголосивши свої адреси цій Службі. Формулярі можна одержати в кожному поштовому уряді, а також у всіх бюрах Іміґраційної і Натуралізаційної Служби.

ПРЕЗИДЕНТ ПЕРЕСЛАВ КОНҐРЕСОВІ СВОЇ ЕКОНОМІЧНІ ПРОПОЗИЦІЇ

Вашінґтон. — Після того, як минулого четверга, 19-го січня, президент Джіммі Картер виголосив на спільній сесії Конґресу своє перше послання про Стан Унії, в якому заявив, що „військово, політично, економічно і в дусі стан нашої Унії є міцний", він переслав законодавцям детальні пропозиції щодо дальшого поліпшення економічного стану країни, як теж відносно зменшення податків для індивідуальних платників податку і для підприємств.

У своєму економічному посланні, що його переслано Конґресові в п'ятницю, 20-го січня, Президент наголошував, щоб працедавці та робітничі спілки „добровільно" включилися в боротьбу проти інфляції, а саме, щоб обмежили підвишки в цінах і заробітних платнях до нижчого рівня, ніж протягом попередніх двох років. Він знову повторив, що не хоче встановляти примусової урядової контролі над цінами і платнями, але підкреслив, що „добровільна здержливість" робітничих спілок і працедавців може запевнити, що боротьба проти інфляції матиме успіх.

В цьому посланні президент Картер зазначив, що його уряд прикладе всіх зусиль, щоб довести до ще нижчого рівня безробіття в країні створенням федеральних програм масового затруднення і програм для вишколу безробітних, але наголосив, що приватний сектор американської економіки буде тим головним чинником, що спричиниться до створення нових затруднень і дальшого зменшення кількости безробітних. Тому Президент пропонує, щоб всі підприємства, тобто малі фірми і великі корпорації, одержали податкові та інші пільги, щоб в такий спосіб заохотити їх збільшити свою продукцію і прийняти на працю більше число робітників.

Потреба якнайшвидшої розв'язки енерґетичної проблеми, зокрема зменшення імпортів нафтової ропи та розвиток нових джерел енерґії, також були наголошені в економічному посланні Білого Дому до Конґресу.

Президент Картер зазначив, що федеральний уряд зменшить свої видатки і старатиметься збалянсувати бюджет, але підкреслив, що ще не відомо чи до 1981-го року пощастить встановити балянс між урядовими видатками і приходами, тобто зліквідувати дефіцит. Питання збалянсованого бюджету залежить від дальшого економічного розвитку країни — зазначено в посланні.

Президент рівнож заявив, що ЗСА не встановлятимуть високих мит на продукти країн-союзників, але закликав їх поліпшити свій внутрішній економічний стан, щоб населення тих держав могло закуповувати більшу кількість продуктів своїх фірм. Таким чином експорти до ЗСА дещо зменшаться, що запевнить американським фірмам кращі можливості продавати свої продукти на американських ринках. Президент Картер закликав до співпраці всі країни вільного світу для розв'язки спільних економічних проблем, що не тільки спричиниться до скріплення Заходу, але також дасть змогу демократичним державам допомагати економічно недорозвиненим країнам.

День пізніше, в суботу, 21-го січня, президент Картер переслав Конґресові свої пропозиції щодо зменшення податків протягом 1979-го фіскального року, який розпочнеться 1-го жовтня 1978-го року. Податкові зменшення, які виносили б 25 мільйонів долярів, стосувалися б індивідуальних платників податку і підприємств. Крім того, Президент запропонував ряд реформ у податковій системі, наприклад, щоб зліквідувати деякі відтягнення, які досі були дозволені бизнесменам за „робочі обіди", за „робочі поїздки" тощо.

Згідно з пропозиціями Білого Дому, податки зменшилися б для родин і осіб, які річно заробляють 100,000 долярів, або менше, а збільшилися б для тих, які заробляють більше від згаданої суми. Найбільше зменшилися б податки для родин, які належать до нижчої і середньої економічних верств. Наприклад, 4-членна родина з 15.000 доляровим прибутком платила б 258 долярів менше податку, ніж досі, а така сама родина із 50,000 доляровим прибутком платила б тільки 80 долярів менше податку. Ті родини, яких річний прибуток становить 5,000 долярів, цілком не платили б федерального прибуткового податку.

Однак, як вказують самі речники Білого Дому, хоча федеральні прибуткові податки були б нижчі, то в той самий час зростуть податки програми Соціяльного Забезпечення. Таким чином, 4-членні родини з 25,000 доляровим прибутком будуть платити 320 долярів менше федерального прибуткового податку, але їхні податки Соціяльного Забезпечення зростуть на 439 долярів. Для родин, які заробляють 20, 000 долярів або менше, зменшення у прибуткових федеральних податків перевищуватимуть підвишки в податках Соціяльного Забезпечення.

Зменшення у податках для працедавців мають на меті заохотити їх збільшити свою продукцію та прийняти більшу кількість робітників на працю, як також інвестувати більші суми в американську економіку.

У цьому податковому посланні президент Картер натякнув, що запропонує, щоб державний бюджет на 1979-ий фіскальний рік був тільки на 2 відсотки більший ніж попереднього року. Подробиці щодо бюджету Президент передав Конґресові у понеділок, 23-го січня.

Щастя в нещастю в Гартфорді

Гартфорд, Конн. — Тут в ранішніх годинах в середу, 18-го січня, завалився дах спортової арени, в якій ще шість годин раніше відбувались змагання кошиківки в присутності понад 5,000 глядачів. Дах арени, яку збудовано три роки тому коштом 70 мільйонів долярів, завалився під натиском снігу і леду після снігової бурі, яка у вівторок навістила північносхіднє побережжя ЗСА. В катастрофі ніхто не згинув і навіть не було поранень, помимо цього, що біля десятка сторожів крамниць проходжувались біля арени.

Губернатор стейту Коннектікат Елла Грассо зарядила негайно слідство, щоб встановити причини завалення даху арени, яку вважалося за одну з найкращих структур цього роду в ЗСА. Дах арени важив 1,400 тонн і був збудований зі сталі та алюмінію.

ВЕНС НАДІЄТЬСЯ, ЩО ПЕРЕГОВОРИ МІЖ ЄГИПТОМ ТА ІЗРАЇЛЕМ ВІДНОВЛЯТЬСЯ

Вашінґтон/Каїр/Єрусалим. — Не зважаючи на те, що минулого тижня єгипетський президент Анвар ель-Садат відкликав з Єрусалиму єгипетську делеґацію, яка брала участь в нарадах спільної ізраїльсько-єгипетської політичної комісії, а в неділю, 22-го січня, ізраїльський уряд вирішив „відкласти на пізніше" поновний виїзд делеґації Ізраїля до Каїра на засідання спільної військової комісії, то державний секретар Сайрус Венс, який протягом останніх кількох днів побував на Близькому Сході, як також в Греції і Туреччині, в неділю, 22-го січня висловив надію, що переговори між Єгиптом та Ізраїлем відновляться, і то за тиждень або два.

Венс базував свої оптимістичні сподівання на розмовах з президентом Садатом та ізраїльським прем'єром Менахемом Беґіном, хоча обидва згадані державні мужі протягом останніх кількох днів досить критично висловлювались один про одного. Наприклад, Садат під час виступу в єгипетському парляменті в суботу, 21-го січня, заявив, що Беґінова відмова звільнити окуповані арабські землі, як теж негнучкість ізраїльського прем'єра та уряду щодо розв'язки проблеми палестинських арабів, зокрема відмова признати палестинцям право на самовизначення, змусили його, Садата, відкликати єгипетську делеґацію з Єрусалиму. Садат також закинув Ізраїлеві, що старається звести мирові переговори до „обговорення маловажливих справ". Президент Садат спеціяльно гостро наталврував уряд прем'єра Беґіна за те, що хоче надалі задержати свої оселі на Сінайському півострові і свої військові частини в цих оселях, хоча погоджується повернути Сінай Єгиптові.

Натомість прем'єр Беґін, в неділю. 22-го січня, заявив, що його уряд „відклав на пізніше" поновний виїзд делеґації Ізраїля до Каїра з уваги на „зневажливі завваги" президента Садата і єгипетської преси, звернені проти ізраїльського уряду та ізраїльського народу. Беґін також твердив, що єгипетський уряд видвигає вимоги, на які Ізраїль „ніяк не може погодитися".

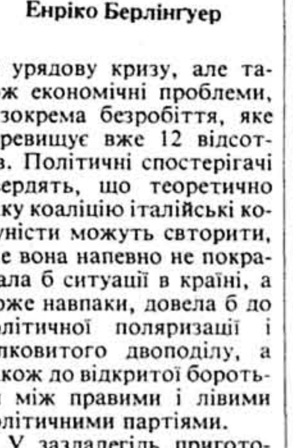
Не зважаючи на цю гостру взаємокритику, Садат і Беґін публічно, а також в розмовах з державним секретарем Венсом заявляли, що далі бажають замирення на Близькому Сході і готові відновити переговори між Єгиптом та Ізраїлем, але тільки тоді, коли „зміниться ситуація". Очевидно, що Каїр зазначив, що Єрусалим повинен змінити своє становище, а ізраїльський уряд вимагав такої зміни з боку єгипетських властей.

Речники Білого Дому інформують, що існує можливість, що Садат і Беґін прибудуть до Вашінґтону на наради з президентом Джіммі Картером, але секретар Венс наголошував факт, що на Близькому Сході залишився асистент державного секретаря Альфред Атертон, який старатиметься переконати Єгипет та Ізраїль, щоб вони відновили безпосередні переговори, а якщо це не вдасться, то Атертон сповнятиме ролю посередника між Садатом і Беґіном.

Державний секретар Сайрус Венс під час своєї поїздки також відбув наради з лідерами Греції та Туреччини, під час яких обговорено конечність полагодження конфлікту на Кипрі, як також полагодження непорозуміння між ЗСА і Туреччиною щодо американських баз на турецькій території та нового договору між Вашінґтоном і Анкарою щодо військової допомоги, зокрема продажу американської зброї.

Берлінґуер поновляє вимогу італійських комуністів до участи в керівництві державою

Рим, Італія. — Генеральний секретар італійської Комуністичної партії Енріко Берлінґуер, після зустрічі і розмов з президентом Італії Джовані Леоне, повторив у розмові з кореспондентами ранішу вимогу Компартії про участь в керівництві державою. Президент Леоне покликав Берлінґуера на розмову у процесі переговорів з лідерами політичних партій, щоб встановити хто з них найкраще надається для очолення нового уряду, а головно хто буде спроможний створити нову коаліцію, яка дістала б піддержку в парляменті, без якої жадний італійський уряд не вдержиться при владі. Італійська палата громад, як відомо, має 630 послів, які розподіляються так: християнські-демократи мають 262 місця, комуністи — 228, соціялісти — 57, соціял-демократи — 15, республіканці — 14, малі скрайньоліві угрупування разом 8 і нео-фашисти 35 місць. Отже, практично беручи, ліві угрупування на чолі з комуністами могли б творити новий уряд без загрози з боку Християнсько-Демократичної партії, до чого власне змагає Берлінґуер, який у публічних виступах пропаґує створення виключно лівої коаліції і формування уряду без участи християнських демократів. Таке потягнення Берлінґуер вважає одиноким виходом із ситуації. Деякі члени ЦК італійської Комуністичної партії, особливо Джанкарльо Паєтта, переконані, що такий уряд не тільки розв'язав би існуючу урядову кризу, але також економічні проблеми, а зокрема безробіття, яке перевищує вже 12 відсотків. Політичні спостерігачі твердять, що теоретично таку коаліцію італійські комуністи можуть свторити, але вона напевно не покращала б ситуації в країні, а може навпаки, довела б до політичної поляризації і цілковитого двоподілу, а також до відкритої боротьби між правими і лівими політичними партіями.

Енріко Берлінґуер

У заздалегідь приготованому і розданому кореспондентам документі Берлінґуер повторно висловлюється, що Комуністична партія не квестіонує приналежности Італії до Північно-Атлантійського Оборонного Союзу, Европейського Економічного Ринку й інших міжнародних організацій.

ЦеСУС ПРИГАДУЄ 60-РІЧЧЯ КРУТЯНСЬКОГО БОЮ, ПРОГОЛОШУЄ 29-ГО СІЧНЯ „ДНЕМ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТА"

Торонто, Канада. — Президія Центрального Союзу Українського Студенства, яку у цій каденції очолюють Богдан Гаргай — президент і Лев Фіголь — генеральний секретар, в окремому зверненні закликає українське студентство гідно й достойно відзначити 60 річчя бою під Крутами і проголошує день 29-го січня 1978 року „Днем Українського Студента". У зверненні між іншим говориться, що український народ на Рідних Землях і на поселенні у вільних країнах світу відзначатиме у цьому році 60-річчя Української Національної Революції і проголошення Самостійности й Соборности Української Держави Актом з 22-го січня 1918 року. У тих радісних, а рівночасно трагічних днях нашої Державности, — написано в комунікаті ЦеСУС, — героїчний чин 300 молодих студентів під Крутами, які загинули майже усі у нерівному бою з переважаючими силами комуно-московських імперіялістів, записаний золотими літерами в українській історії і цього чину українська молодь в Україні і в діяспорі не повинна ніколи забути, бо бій під Крутами став символом нездоланности українського народу в його змаганнях за свободу й незалежність, а день 29-го січня був і залишився Днем Національного Свята на Батьківщині і на вільних поселеннях, де тільки живуть і працюють українські люди. Як грецькі Термопілі, так українські Крути доказали світові, що тільки найбільшою жертвою можна здобути волю й незалежність для народу.

Зберігаючи та продовжуючи традицію вшанування крутянських героїв та проголошуючи день 29-го січня „Днем Українського Студента", ЦеСУС закликає усі Крайові Студентські Організації та все студентство, організувати у цей день голодівки, протестні акції та інші форми вшанування молодих Українських Героїв крутянського бою та получити їх із згадкою про змагання ровесників в Україні, які у дуже невідрадних обставинах продовжують змагатися за ці самі ідеали за які загинули студенти під Крутами. Заощаджені гроші з переведених голодівок ЦеСУС доражує пересилати Комітетам Оборони Українських Політичних В'язнів для поширення їхніх оборонних акцій. ЦеСУС рекомендує організувати по університетах у вільному світі інформативну акцію, голодові стійки під совєтськими амбасадами, інформуючи про те вільну пресу, радіо й телевізію.

„Українські Студенти! Хай день 29-го січня стане Днем солідарности з нашими братами й сестрами в Україні. Нашою самовідданою працею та особистою жертвою допоможім поневоленому українському студентові в Україні вести тяжкий змаг з окупантом", — говориться у кінцевих рядках звернення ЦеСУС.

Совєтські верховоди на відвідинах в ЗСА

Вашінґтон. — Пресові агентства інформують, що до З'єднаних Стейтів Америки прибула у неділю, 22-го січня ц. р. група совєтських верховодів, завданням яких є відбути переговори з високими американськими керівниками і встановити чи пропозиція президента Джіммі Картера про покращання американсько-совєтських відносин є можливою. Совєтську групу, яка задержиться в ЗСА 11 днів і відвідає, крім Вашінґтону, міста Гюстон, Лос Анджелес, Детройт і Ню Йорк, очолює спеціяліст в ділянці закордонних справ і високий партійний функціонер Боріс Н. Пономарьов. Крім нього, до делеґації входять: член Політбюра Ґеорґій А. Арбатов, директор Інституту студій ЗСА і Канади та визначний спеціяліст від американських справ, Ніколай Іноземцев, директор Інституту для світової економіки, Георгій А. Жуков, політичний коментатор і Леонід М. Замятін, директор пресового совєтського агентства ТАСС. Совєтські верховоди будуть гостями Конґресу ЗСА і відбудуть розмови з державним секретарем Сайрусом Венсом. Покищо не відомо, чи вони зустрінуться також з президентом Картером. Американська преса при тому пригадує, що візита Пономарьова до Великої Британії осінню минулого року викликала була бурхливі демонстрації і протести британських парляментаристів, бо він (Пономарьов) підготовляв інвазію совєтських і сателітних військ на Чехо-Словаччину у 1968 році.

У зв'язку з приїздом совєтської делеґації до Вашінґтону, біля 50 українців, балтійців та жидів влаштували коротку демонстрацію тут в пополудневих годинах в неділю, 22-го січня біля Капітоль Гілтон, де мала перебувати совєтська група. Про демонстрацію інформували дві місцеві радіостанції. Згідно з повідомленням Українського Інформаційного Бюра тут, совєтська делеґація включає одного українця, Віктора Довбуша з Донбасу.

Від понеділка до четверга, 23—26 січня совєтські делеґати мали заплановані зустрічі з членами Сенату ЗСА, Палати Репрезентантів і Державного департаменту, турне столиці ЗСА і прийняття у вечірніх годинах в совєтській амбасаді. У вівторок мала відбутися пресова конференція. В четвер у вечірніх годинах совєтська група має відлетіти до Гюстону, де перебуватиме до суботи ранку в Ґаллерія Пляза готелі. В суботу, 28-го січня увечері, група прибуде до Лос Анджелесу і перебуватиме до понеділка, 30-го січня, в Беверлі Гілшаєр готелі та відбуде туру Дісніленду в неділю.

В понеділок, 30-го січня, по полудні, група має прибути до Детройту та відвідає автомобільну фабрику компанії Форда у вівторок, 31-го січня. Цього ж дня в год. 7:30 увечері совєтська група має прибути до Ню Йорку, де задержиться аж до відлету в четвер, 2-го лютого. В середу увечері групу гоститиме бенкетом місія ЗСА до Об'єднаних Націй.

ВИСТАВКА КАРТИН ІРИНИ ГОМОТЮК-ЗЄЛИК

Ню Брітен, Конн. — В Сентрал Коннектікат Стейт Коледж, в будинку бібліотеки Еліґу Бурітт відбувається виставка олійни картин І. Г. Зєлик. Виставка відкрита для громади університету і гостей в будні дні від год. 8-ої ранком до 10-ої вечора, в суботи від 9-ої до 5-ої по пол. і в неділю від 1-ої до 8-ої вечором. Останній день оглядання картин: 31-го січня, 1978.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На Близькому Сході

В середу вечором, 18-го січня ц.р., коли очі світу були звернені на розмови у Єрусалимі, які почалися там день раніше між ізраїльською та єгипетською делеґаціями з участю державного секретаря ЗСА Сайруса Венса і завданням яких було знайти шляхи до справжнього замирення і евентуального підписання довгоочікуваного миру на Близькому Сході, — єгипетський президент Анвар ель Садат, ненадійно для усіх, вирішив відкликати з Єрусалиму вислану туди єгипетським урядом делеґацію на чолі з міністром закордонних справ Мохаммедом Ібрагімом Камелем та повідомив світ, що переговори будуть відновлені тільки тоді, як Ізраїль основно змінить своє дотеперішнє становище. На телефонічне прохання президента ЗСА Джіммі Картера, який особисто був дуже зацікавлений розпочатими у вівторок розмовами між Єгиптом і Ізраїлем, Садат пообіцяв розглянути можливості продовження переговорів у Каїрі відносно військових аспектів замирення між обидвома державами, але тепер у відплату Ізраїль має застереження до тих розмов.

Політичні спостерігачі і кореспонденти інформують, що рішення Садата відкликати єгипетську делеґацію з мирових переговорів було „несподіванкою" для ізраїльського уряду і самого прем'єра Менахема Беґіна, хоч, нема де правди діти, тойже самий Беґін, виступаючи на святочному обіді в честь державного секретаря ЗСА і єгипетської делеґації, і то на передодні відкриття формальних нарад, намагався повчати єгиптян, як вони повинні поводитись у переговорах, називав єгипетського міністра „молодим чоловіком", який, мовляв, не знає, що зловживання словом „самовизначення" допровадило до Другої світової війни, і нахвалявся, що Ізраїль не відступить на позиції з-перед 1967 року. Очевидно, у такій атмосфері і після такого виступу ізраїльського прем'єра, яким він, до речі, здивував понад 700 учасників парадного обіду, Садатові не залишалося нічого іншого, як вдатися до практикованого вже раніше у дипломатичному світі маневру відтягнення своєї делеґації і припинення бодай тимчасово мирних переговорів, помимо того, що він може зробив це проти своєї волі, будучи ініціятором єгипетсько-ізраїльського замирення.

Познайомлені з близькосхідньою проблематикою дипломати і пресові коментатори покищо здержуються від всяких передсказань, знаючи, що перші політичні переговори між представниками колись ворогуючих сторін не можуть бути легкими, бо в політичну гру входять територіяльні претенсії Єгипту й інших арабських держав та забезпечення за Ізраїлем права на існування, як самостійної держави в оточенні арабського світу, в більшості ворожо наставленого не тільки до політики і військової тактики молодої ізраїльської держави, але й до самої ідеї існування Ізраїля.

Відомож бо, що противники мирної політики Садата і рівночасно вороги Ізраїля, проголосили в Тріполісі нову арабську „єдність" і об'явили при тій нагоді війну Ізраїлеві та Єгиптові. Деякі політичні аналітики цілком слушно порівнюють тріполіські постанови і непримирливі заяви Сирії та Альжиру з проголошенням нової війни ізраїльському народові „аж до переможного кінця".

Не треба виключати, що за тріполіськими постановими криється рука комуно-московських імперіялістів, які в минулому витратили багато мільярдів долярів для того, щоб всадовитись на Близькому Сході. Москву манили близькосхідні військові пристані, Червоне море, доступ до джерел арабської нафти, Індійського океану, а в кінці до самої Індії і сусідуючих країн. Великою надією кремлівських ватажків була леґендарна вже мабуть Женевська конференція, яка мала зробити Москву учасником і співавтором „миру" на Близькому Сході, корисного також для Совєтського Союзу. Тому вони так завзято взялися будувати Палестину — державу, якої ніколи в історії не було і піддержувати палестинських партизан різних відтинків. Тепер, коли виявилося, що можливо жадної Женевської конференції не буде і що до замирення на Близькому Сході може прийти без Москви, комуно-московські заколотники почали керинити і піддержувати ідею „святої війни" арабів проти Ізраїля. Тому слушно твердить швайцарський щоденник „Ноє Цюріхер Цайтунг", що тріполіська конференція, яку так щиро піддержували кремлівські верховоди, фактично зробила ведмежу прислугу для арабської справи, а для справи палестинців зокрема. Зрештою, ця конференція ще раз підтвердила, що шлях безпосередніх переговорів з Ізраїлем, який стосує президент Садат, без вмішування зовнішніх чинників, є єдиним шляхом для полагодження арабсько-ізраїльського конфлікту, а може навіть підписання тривкого мирового договору.

У висновках можна б сказати, що чергові затії Москви не вдалися, бо Ізраїль це не фікція, а реальний чинник на Близькому Сході і тому мирні заходи президента Картера і Садата мають більші вигляди на успіх, як будь-коли досі.

Совєти відкрили додаткові міста для закордонних туристів

Москва. — Ройтер інформує, що совєтські власті дещо змінили і злібералізували поїздки закордонних туристів, додаючи до дозволених уже місцевостей ще 20 міст і містечок, які від тепер туристи зможуть відвідувати у своїх поїздках по Совєтському Союзі. Нові місцевості включають індустріяльне місто Магнітогорськ на південному Уралі, кілька міст у Балтійських республіках і в Московській області. В тому самому часі велика частина совєтського Казахстану, яка частинно межує з Китайською Народною Республікою, щільно відмежована не тільки від туристів, але також заборонена для багатьох совєтських громадян. Також жидівський автономний район на Далекому Сході заборонений для відвідувачів. Про ці зміни совєтські офіційні чинники повідомили дипломатичним шляхом усі амбасади і консуляти в Москві та в інших містах СССР. Західні дипломати інформують, що це перший випадок від 10-ох років, що СССР дещо облегшив подорожування для закордонних туристів і здогадуються, що це сталося мабуть напередодні кінцевої сесії Европейської Конференції для справ миру і співробітництва, яка тепер відбувається в Беоґраді і делегати якої якраз тепер обговорюють справу вільного зв'язку і поїздок, про які була мова на Гельсінкській Конференції в 1975 році.

Роман Процик

ПАТРІОТИЗМ НА СЛУЖБІ НАУКИ

На минулих з'їздах ЦЕСУС-а, СУСТ-а чи ТУСМ-у спостерігач побачив, що сьогоднішнє українське студентство ставиться прихильно до українського національно-визвольного руху. Студенти цікавляться і згадують їхню поневолену, але нескорену батьківщину Україну. Їхнім шляхетним наміром є, щоб включитись у працю для української нації, для визволення з-під російського ярма. Такий підхід є характерний в їхніх заявах, промовах і резолюціях.

Проте, самі завчені заяви молодих людей чи наповнені патріотичними гаслами їхні резолюції великої користи ще не приносять. Вони лиш впливають на загострення емоцій слухачів. Щоб зрозуміти історичний процес динамічного розвитку народно-визвольної боротьби, потрібно дбайливо придивитись до культури та духової спадщини нашого народу. Це добре розуміє наш ворог, який цілево вкладає великі фонди в працю, щоб науково затерти відомі пам'ятки української культури, сфальшувати історичне минуле українського народу, отруїти світогляд молодих українських людей і прищепити їм москвофільську ідеологію. На щастя, виховане українською націоналістичною еміґрацією українське студентство здібне відкинути русифікаційні диверсії. Та це інколи не таке легке діло.

Наприклад, ми переконані, що княжа доба була українською державою середньовіччя. Так само хочеться вірити, що найдавніші пам'ятки письменности Київської Руси, як напр. „Ізборники Святослава" (два збірники статтей, укладені 1073 та 1076 рр. для київського князя Святослава), виразно становлять початок українського письменства. Але тут несподівано появляється Москва, друкуючи в 1977 р. досліди про „Ізборника Святослава" в її насвітлені. Далі відомо, що в багатьох американських працях опис про „Ізборники" завжди є під назвою „російського". Стає неясно — хто росіянам продав Київську Русь? Через довгі роки студентам доводиться постійно доказувати, що українці не були росіяни, що їхня культура не російська. Наголошуючи різниці походження українців і росіян, прагнеться підвести теоретичну базу, щоб спростувати перекручення про формування української народности. Але як показується, в практиці, на жаль, ми маємо лише малий успіх в цьому ділі і ще менше друкованих на цю тему праць.

Шукаємо можливого пояснення. Коли у нас число наших громадських імпрез, безкінцевих апелів, маніфестацій, ювілеїв, академій, гасел чи збірок на різні цілі щорічно збільшується, то в росіян що року збільшується кількість наукових праць, статтей, монографій і перекладів про „Ізборники Святослава". Це є твердий факт, що за останніх двадцять років, коли росіяни видрукували сім праць про „Ізборники Святослава", тоді українською мовою не вийшла ні одна конкретна студія про цю першу, найдавнішу пам'ятку українського письменства. Видно, що наш активізм в народно-визвольному русі не спас від загибелі цю пам'ятку української старовини, бо коли ворог займався дослідами нас „Ізборником", тоді ми задовольнялися лиш короткими згадками, уривками тексту та цілковитою відсутністю „Ізборника" в хрестоматіях чи історіях української літератури. Кажемо, що ми передрукували „Історію Української Літератури" Грушевського — і це спасе нам усе. Але тепер видно, що й англійський переклад його праць не може нам принести багато.

Тут слід окреслити нашу важливу проблему: українська духовість, історія, національна спадщина і, очевидно, визвольна боротьба, не може проіснувати безконечно, не мавши основного підложжя активної, правдивої, живої науки. Розвиток української наукової субстанції — це найважливіше завдання сьогоднішнього еміґраційного покоління. Нинішні національно-громадські діячі мусять турбуватися майбутністю української наукової громади. Уже самий факт, що дальше існування найбільшого українського дослідчого центру на еміґрації, Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, є під знаком запитання через те, що його фінансова база остаточно ще не завершена, повинно бентежити кожного сумлінного українського патріота.

Виглядає, що першим і найосновнішим завданням свідомої громади в цьому новому році повинна бути увага до основних наукових праць, щоб забезпечити опір русифікації джерел нашої національної спадщини і об'єктивну, поважну інформацію для світу про наше минуле і про нашу дійсну національну ідентифікацію. Молодші громадяни мусять більше вивчати джерела їхньої давньої історії, щоб відвоювати їх для нашого народу. Старше покоління своєю жертвенністю мусить створити для того відповідну наукову й фінансову базу.

БАТЬКИ! *Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!*

Б. Озерянин

ЩОБ НЕ БУЛО ЗАПІЗНО

У своїй доповіді в Ню Йорку (3-го грудня 1977) Юзеф Лободовскі сказав, що спроби українсько-польського порозуміння роблено запізно і їх було назагал мало. Він мав на думці зокрема Гадяцьку угоду з 1658-го року, як і всі інші пізніші й рідкі спроби співпраці аж до переговорів і домовленнння між УПА і польською підпільною Армією Крайовою.

Побоюємося, що майбутні історики і політики можуть мати право зробити цей сам закид і теперішнім польським провідним діячам, включно з тими, які постійно публічно висловлюють думку про потребу українсько-польської співпраці. Вже понад тридцять років ведеться на цю тему дискусія, але зроблено дуже мало. Хтось, скаже, що інше може робити еміграція як висувати і поширювати певні концепції і чекати коли їх можна буде здійснювати. На нашу думку, можна багато більше робити як писати статті і висловлювати добрі побажання.

В сучасній Польщі живе біля триста тисяч українців. Точної статистики ніхто не знає, бо багато українців боїться признатися до своєї національности. Вони пережили примусове виселення, страхіття повоєного терору (волосся дубом стає, коли читати про фізичне катування аж до вбивств українських священиків, молодих дівчат, стариків в таборі в Явожні), вони далі живуть в постійному страху за своє життя. — Зокрема ті, що живуть по селах і малих містечках серед польського оточення, бояться ґоворити по-українському, слухати платівок з українськими піснями й мусять слухати болючих і несправедливих завваг про українців, без можливости реаґувати в будь-який спосіб. Вони тремтять на думку, що їм та їх родині може статися, коли сусіди довідаються, що вони українського походження. Не знаю, чи є ще в світі інша країна, в якій частина громадян так боялася б говорити рідною мовою, признаватися до свого походження і жила в постійному страху не з почуття вини за якісь поповнені злочини, але через те, що народилися від батьків іншої національности. Очевидно, це чести польському народові не приносить.

Дехто скаже, що це вина режиму. Справа мається якраз навпаки. Уряд людової Польщі дозволяє на існування українських церков, хорів чи культурно-освітнього товариства, яке могло через якийсь час навіть видавати свою газету і календарі. Отож не уряд тут винен, а польська ксенофобна суспільність, яка — здається — всю свою лють за програну війну з Німеччиною, за терпіння під німецькою окупацією і може за теперішній брак повної самостійности — виладовує на українцях. Виглядало б, що ще українці винні за все, що сталося з Польщею.

Незрозумілим є однак факт, що українці в Польщі терплять від нечуваної дискримінації і цькувань вже понад тридцять років, а з польської еміґрації ніхто, навіть ті, що є прихильниками українсько-польського порозуміння, нічого не зробили або хоч намагалися зробити, щоб той стан змінити. А могли це робити відповідними заявами, закликами до своїх земляків в Польщі, через радіо, через пресу або і через особисті контакти з відвідувачами з Польщі або і подорожуючи в Польщі. Перш за все, це були б чисто гуманітарні акти. По друге — це було б кладення триваліших основ для українсько-польської співпраці. Замало складати заяви і писати про потребу українсько-польського порозуміння в майбутньому; цю ідею вже треба здійснювати тепер на рідних землях.

Ю. Лободовскі та інші публіцисти погоджувалися в тому, що більшу відповідальність за ворожий стан українсько-польських взаємин несуть поляки прямо тому, що вони мали владу, тобто можливість влаштовати ці взаємини інакше. Українці ніколи не мали тієї влади, вони радше реаґували на становище, створене польською владою. Так було в 17-му стор. і так було за двадцятиріччя Речипосполитої. Сьогодні така сама ситуація. Українці є меншиною на польській території. Вони ніяк не є небезпечні для польської держави. Вони радше здані на ласку польської суспільности і уряду. Їхнє наставлення до польської влади і до польської суспільности є виключно залежні від того, як їх та влада і суспільність трактує. Якби вони були трактовані з більшою толерантністю, отих кількасот тисяч українців у Польщі могли б стати живими носіями ідеї українсько-польського порозуміння. Через свої контакти з рідними в Україні, вони могли б поширювати цю концепцію серед української суспільности. Як можна однак очікувати від людей бути прихильниками українсько-польської співпраці, коли вони змушені жити в постійному заперечуванні себе самих, у страху за своє життя, або слухати злісливих, погірдливих і образливих завваг про українців. Відомо, ворожість і ненависть породжують ці самі почуття у тих, проти кого вони звернені.

Хочеться мати надію, що в цей час, коли стільки говориться про права людини, польські провідні діячі матимуть відвагу звернутися до своїх земляків із апелем шанувати особисті і національні права української меншини, перестати знущатися над ними і цькувати їх, а дивитися і трактувати їх радше як союзників. Очевидно, одним апелем багато не вдіється. Щоб певні ідеї принималися в суспільності, щоб навики думання і настанови мінялися, треба їх постійно пригадувати й при всяких нагодах та всякими засобами. Треба мати також відвагу публічно натавровувати поодинокі випадки дискримінації і кривд поповнюваних своїми земляками на невинних людях.

Ми впевнені, що якби польські лідери спромоглися на таку акцію, українські провідники зробили б те саме, тобто звернулися б до своїх земляків в Україні з апелем трактувати тамошніх поляків по дружньому, дарма що нема ніяких даних про те, що українська суспільність ставиться до них так вороже, як польська суспільність ставиться до українців у Польщі.

Проф. Степан Плахтин

ЕКОНОМІЧНИЙ І СОЦІЯЛЬНИЙ РОЗВИТОК БРАЗІЛІЇ

У своїй новорічній промові, переданій через телевізійну і радієву сітку всієї Бразілії, президент Ернесто Гайзел зробив підсумки праці свого уряду за минулі чотири роки та змалював теперішній стан країни, яка від революції 31 березня 1964 року знаходиться під контролею війська, яке того дня прогнало прокомунізуючий уряд і протягом цих років моралізує державну адміністрацію, поборюючи злодійства в урядових установах та поширення комуністичних постулятів серед населення.

Найперше революційні уряди поставили собі за мету зменшити залежність від інших країн, замінюючи імпорт фундаментальних речей індустрії і чужого капіталу на свої власні, національні. Тільки за останні 4 роки металургійна індустрія зросла більше ніж у два рази і з 20-го місця у світі перейшла на 15-те. Хоч минулого року було витоплено 11,4 млн. тонн цього прецінного напівфабрикату, одначе цього замало і уряд розвиває нові пляни цієї індустрії, бо ж країна має найбільші резерви залізної руди у світі. Тільки недавнє відкриття зложищ в Амазонці обраховується на 18 мільярдів тонн!

З розвитком металюргійної індустрії, розвивається машинобудівельна промисловість, що приносить 1 млн. нових затруднень для робітників, а тому в цій країні нема безробіття, хоч щорічний приріст населення великий.

Розвиток машинобудівельної промисловости викликав також розвиток і модернізування хліборобства. Не рахуючи природних нещасть, зросли плянтації кави, посів пшениці, введено не так давно культуру сої і сьогодні Бразілія є на 2-му місці в світі, після ЗСА, щодо експорту цього важливого продукту. Поширюється посівна площа й інших культур, зокрема кукурудзи, рижу, квасолі. Хоч зріст валової продукції за останні 4 роки підскочив на 33%, одначе прибуток на особу виносить лише 1.300 долярів річно. Це й пояснює низький рівень життя пересічного бразілійця.

Протягом довгих років торговельний баланс був негативним, що довело державу до великих інтернаціональних заборговань. Особливо недобір у міжнародній торгівлі побільшився з підвищенням цін на нафту, якої Бразілія імпортує 82% річного вжитку. Лише в 1977 р. комерційний баланс був зрівноважений і приніс маленьку надвишку. Імпорт нафти поступово замінюється відкриттям нових джерел цієї органічної рідини та збільшенням видобутку алькоголю з цукрової тростини, який з успіхом замінює бензину, зокрема в автомашинах. В м.р. продукція алькоголю винесла 1,5 мільярдів літрів, а в 1980 р. має дійти до 3,5 мільярдів.

Завдяки збільшенню експорту, особливо індустріяльних продуктів, виросла державна резерва закордонної валюти, яка в 1977 р. винесла понад 6 мільярдів долярів.

Інфляція, яка є найбільшим боляком на національному тілі, з 46,3% в 1976 р. впала до 38,7% в 1977 р., хоч це на життєвому рівні населення позначилося дуже мало. Дорожнеча на продукти першої необхідности зростає, а тому й заробітна платня також підвищується і разом з цим підвищується інфляція.

Уряд приділив багато уваги соціяльному розвитку населення. В залежності від інфляції, побільшувалась платня робітника, особливо некваліфікованого. На цілій національній території створено велике число професійних шкіл і курсів для робітників і хліборобів, аби підвищити їх професійний рівень і, крім того, що забезпечується виробництво кваліфікованими робітниками, також підвищується життєвий рівень робітника. В минулому році 7 млн. робітників дістали 14-ту місячну платню, не рахуючи того, що вже протягом років робітник одержує 13-ту місячну платню.

Сьогодні в школах навчається 24 млн. студентів і 4 млн. неписьменних навчаються в державних школах спеціяльного типу для дорослих. За останніх 7 років неписьменність зменшилася з 40 до 16%.

Державні інституції медичної опіки обслуговують 60 млн. осіб, не рахуючи т.зв. ФУНРУРАЛ, обов'язком якого є нести медичну опіку сільському населенню. Піднісся також вік життя людини з 55 до 60 років, зменшилась смертність, особливо серед дітей, з 94 на тисячу населення в 1973 р. до 54 в 1977 році.

(Закінчення на ст. 3-ій)

Богдан Певний

ВІД СЮЖЕТУ ДО СТИЛЮ

(Про шукання за самобутністю в українському мистецтві)

(2)

Одним із перших мистців, що тематично звернулися до побуту і природи України, наголошуючи національні і соціяльні аспекти, був Тарас Шевченко. Його картину „Катерина", виконану 1842 року, разом з іншими їй подібними, можна розглядати як зворотний пункт в історії українського образотворчого мистецтва у сторону українського сюжету. Як відомо, картина Шевченка „Катерина" ілюструє його одноіменну поему, написану ще 1838 року, яка у свою чергу являє собою символічний образ цілої України та її національного і політичного становища.

Шевченкове малярство з технічного боку було спочатку під впливом його учителя Карла Брюлова, російського мистця французького походження. Згодом, вирізнялося вільним реалізмом зі зосередженням над малярськими проблемами, особливо передачею світлотіні.

Шевченко у своєму почині не був самітний. У цього ж Брюлова, в петербурзькій Академії Мистецтв, училися українці Іван Сошенко (1807-76), Аполон Мокрицький (1810-70) і Дмитро Безперчий (1825-1913). Усі вони малювали картини з побутовою тематикою і внесли великий вклад у відродження професійного малярства в Україні не лише шляхом своєї творчости, але і педагогічною діяльністю після повороту в Україну. Таким був і Гаврило Васько (1820-65), який після закінчення петербурзької Академії Мистецтв від 1847 року вчив малярства в Київському університеті. Васько був автором серії портретів історичних діячів України для заснованого меценатом. Василем Тарновським (1837-99) першого українського історичного музею в Чернігові. На жаль, портрети не збереглися до наших днів.

Коли згадані мистці творили поруч Шевченка, то під його безпосереднім впливом працював один з найближчих його друзів — Василь Штернберг (1818-45). Прямими спадкоємцями Шевченкових ідей були Лев Жемчужніков (1828-1912), Іван Соколов (1823-1919) і Костянтин Трутовський (1826-93).

Поєднання академізму з українською побутовою тематикою було характерною рисою творчости одного з чільних майстрів українського малярства XIX століття, Сергія Васильківського (1854-1917).

Ідеалізованим реалізмом і романтикою були овіяні твори Киряка Констанді (1852-1921), Профірія Мартиновича (1856-1933), Федора Балавецького (1865-1943), Костянтина Крижицького (1858-1911), Миколи Пимоненка (1862-1912), Володимира Беклемішева (1861-1920) і багатьох інших їх сучасників.

На звання дійсно „побутових" мистців особливо заслуговують Микола Пимоненко з безліччю картин про українське село, увінчаних „Весіллям у Київській губернії" з 1891 року, та Костянтин Трутовський з ноткою вульґаризації сюжету, як наприклад у картині „Побачення". Творчість цих мистців рівнорядна ролі, що її відігравав український побутовий театр того часу з корифеями Михайлом Старицьким, Марком Кропивницьким, Миколою Садовським, Опанасом Саксаганським, Іваном Карпенком-Карим та іншими.

На Західній Україні під австрійською займанщиною українське малярство XIX століття проходило подібні процеси розвитку як на Східній Україні. У половині XIX століття у мистецькому житті Галичини було помітне пожвавлення завдяки доппиву нових сил з українців, які закінчили Академію Мистецтв у Відні. Піонерами тут були Корнило Устянович (1839-1903), автор відомої картини „Тарас Шевченко на засланні" з 1866 року, та портретист і церковний маляр Теофіль Копистинський (1844-1916). до молодшої групи реалістичної школи належали Антін Манастирський (1878-1959), Осип Курилас (1870-1951), Юліян Панкевич (1863-1933) та Антін Пилиховський (н. 1860). Вони створили численні картини з побутовими та історично-патріотичними темами.

Як бачимо, сюжет в українському малярстві другої половини XIX сторіччя і початку біжучого був основою, коли мова йшла про національне визначення приналежности мистця. Тобто приналежність визначувало „що" зображене на картині, а не „як" вона виконана. Такий підхід, що ще тепер лежить у центрі думання деяких наших мистців, вводив українське малярство в сферу ілюстративного мистецтва, яке тепер на Заході лежить поза межами так званого „красного" мистецтва і належить до мистецтва прикладного.

Цікаво на тлі сюжету в українському малярстві прослідити процес дозрівання державницької думки, який проявлявся в історичній тематиці. Окрім того, що побутовий сюжет вказував лише на один прошарок населення, утотожнюючи поняття українства з хліборобством, вражає тут відсутність картин, які звеличали б державницьке минуле українського народу. До вийнятків належать офорт Тараса Шевченка „Дари в Чигирині" з 1849 року, Миколи Івасюка (1865-1930) „В'їзд Богдана Хмельницького в Київ" 1892-1912 років, ілюстрації до Шевченкових „Гайдамаків" талановитого графіка Опанаса Сластьона (1855-1933) і ще дещо, у тому баталістичні сцени Миколи Самокиши (1860-1944). Навіть у картинах з історичною тематикою наголос частіше усього був поставлений на сценах з козацького побуту, а не на героїчних подвигах.

Підкреслення побутових елементів козаччини ілюструють картини „Козак у степу" Сергія Васильківського, „Гість з Запоріжжя" Фотія Красицького, „Біля водопою" Антона Манастирського, „З війни" і „На війну" Миколи Пимоненка, а краще усіх „Запорожці пишуть листа турецькому султанові" Іллі Репіна (1844-1930), де хоч і влучно підхоплено волелюбивий дух козацтва, але знехтовано військово-державницьку поставу запорожців.

(Продовження буде)

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ЗВЕРНЕННЯ

ДО УКРАЇНСЬКИХ УСТАНОВ, ОРГАНІЗАЦІЙ І ГРОМАДЯН

З рамени Центру Етнічних Дослідів і за допомогою федеральної дотації Міністерства Освіти у Вашінґтоні переводиться наукове дослідження теперішнього стану етнічних архівів, музеїв, бібліотек і галерій образів в ЗСА. Цей дослідчий проєкт п.н. „Збереження етнічної спадщини'' охоплює понад 70 етнічних груп в ЗСА. Директором проєкту є д-р Любомир Винар, професор Кентського Стейтового університету.

У зв'язку з даними дослідами виготовлено спеціяльний запитник, який висилається усім зацікавленим установам і громадянам. На основі запитника і відповідних матеріялів буде в 1978 році опрацьований перший енциклопедичний довідник даних етнічних культурних і наукових установ.

Дуже важливо, щоб в даній енциклопедії були подані відповідні інформації про українські громадські і приватні архіви, бібліотеки, музеї і галерії образів. Тому звертаємося до всіх зацікавлених допомогти в даному дослідженню у зібранню відповідних інформацій для енциклопедичного довідника. Усім зацікавленим [illegible]шлеться наш запитник. [illegible]осимо також надсилати видання (ювілейні книги, брошури, книжки, статті і інші видання) про розвиток українського культурного життя в ЗСА.

Усе листування і видання проситься висилати на адресу: Dr. Lubomyr R. Wynar, Director, Program for Ethnic Studies, Kent State University, Kent, Ohio 44242.

ПЕРЕМОЖЦІ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ В КИЄВІ

Київська „Радянська Україна" повідомляє про те, хто переміг в літературному конкурсі „Творці часу", який редакція і Спілка письменників України провели, щоб відзначити „60-річчя Жовтня і 60-річчя проголошення Радянської влади на Україні". Перемогу в конкурсі здобули письменники В. Коротич, П. Осадчук, Д. Павличко, М. Тарновський, М. Шамота.

Концерт Ганни Колесник

Рочестерська громада мала шану гостити в себе колишню примадонну Київської Державної Опери, Ганну Колесник. Це вже вдруге (перший раз у лютому 1974) співачка завітала до нас і любителі сольового співу мали змогу подивляти це рідкісне, зі своєрідним тембром, чарівне меццосопрано, якому місце на оперній сцені, при акомпаньяменті симфонічної оркестри. Може навіть не всі ми здаємо собі справу з цього, що приїзд солістки такої великої міри, це небуденна подія, що така нагода трапляється рідко, що не в кожній місцевості є змога мати в себе такий концерт. А ще — це ж гостя з України! З тієї далекої, а близької нам, з тієї, за якою ми тужимо, про яку стільки говоримо й пишемо!

Програма концерту складалася із двох частин. У першій — були твори наших клясиків Бортнянського-Березовського-Веделя, а також арія Одарки з опери А. Вахнянина „Купало'', в другій твори сучасних композиторів: Ґ. Китастого, М. Костецького, Г. Майбороди, І. Марченка, М. Степаненка, І. Шамо. Досить численна публіка спонтанно реагувала на кожну виконувану пісню, а накінець улаштувала співачці стоячу овацію. Програму заповідали виразно й вичерпно дві панночки, Зіна й Ліда Джус.

Солістка була у своїй найкращій голосовій і музичній формі. Вона чудово володіє голосом, що пливе вирівняною струєю в цілому діяпазоні, з повними низами й м'яко заокругленими верхами. Акомпаньовала співачці піяністка Леся Борисенко, докторантка Музичної Школи Істмена Рочестерського університету.

Концерт відбувся у новозбудованій залі православної церкви св. Покрови, під патронатом УККА. Парох цієї церкви о. Анатолій Ситник і члени парохії сердечно зайнялися концертом, а відтак гостили перекускою. Діти Школи Українознавства при парохії св. Покрови, під проводом своєї вчительки Ніни Тихоненко піднесли співачці квіти, а від УККА, в заступстві голови інж. Романа Куціля, парохії, і всіх присутніх на залі, дякував дорогій гості за її мистецький вклад у нашу культуру, — о. Ситник.

Після концерту можна було дістати пластинку з піснями, які виконала Ганна Колесник, та ще з її дедикацією. Для кожного, хто підходив до пані Ганни по підпис, вона мала кілька теплих слів і чарівну усмішку на її вродливому обличчі. Надіємося, що скоро появиться ще хоч одна пластинка, тим разом з оперними аріями, бо був би непростимий гріх не утривалити такого незвичайного, суто оперного голосу, у партіях, яким він належить і в яких він є у його найкращому звучанні.

Л. Цегельська

ФОТО БРЕЖНЄВА — „СІМЕЙНА РЕЛІКВІЯ"

У Вінниці, — повідомляє „Радянська Україна", — один мешканець цього міста, зберігає поміж багатьома знімками „сімейну реліквію", вона „особливо пам'ятна", бо там сфотографований начальник політвідділу 18-ої армії „товариш Л. І. Брежнєв". Він тоді, — як про це розповів цей мешканець з Вінниці, — вручав солдатам і офіцерам партійні квитки. При цій нагоді Л. Брежнєва попросили сфотографуватись з вояками, на що „начальник політвідділу охоче погодився", — пише „Радянська Україна".

ЕКОНОМІЧНИЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Політичний процес розвивається еволюційним шляхом, в залежності від свідомости населення. З щораз більшим засудженням комуністичної доктрини, революційний уряд демократизує країну. Надзвичайні дикрети революційного уряду з 1964 р., згідно яких каралося непогамованих анархістів, ліві елементи та авантюристів, які вживали урядові посади для особистого збагачення — поволі втрачають на силі і заповідається ще в цьому році заміна тих революційних дикретів на конституційні міри покарання осіб, які задумали б повертатись до безладдя, яке існувало перед 31-им березнем 1964 року. В цьому році мають відбутися загальні вибори, про що будемо говорити в наступному дописі.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Катрії Мінко

складаємо 30.00 долярів на Патріярший Фонд.

Софія і Євген ГРЕЧИЛО з Родиною

З глибоким смутком повідомляємо, що 18-го січня 1978 року, по тяжкій недузі, відійшла у Вічність на 54-му році життя, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

КАТРЯ МІНКО

ПАНАХИДА — в неділю, 22-го січня 1978 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Nast-Hoey, 36-19 Broadway, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН під зарядом П. Яреми, в понеділок, 23-го січня 1978 р., о год. 9-ій рано, з того ж заведення до церкви Чесного Хреста в Асторії, а відтак на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:
муж — ІЛЬКО
дочка — МАРІЯ з мужем АНДРІЄМ і донечкою КАТРУСЕЮ
син — СТЕФАН з дружиною ІРИНОЮ
Родина і Приятелі в Україні і Америці

Ділимося сумною вісткою, що 3-го січня 1978 року, відійшла у Вічність, по тяжкій недузі, на 60-му році життя

бл. п.

ОЛЬГА КАВКА

ПОХОРОН відбувся з каплиці Музика і Син, до катедри св. о. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Цією дорогою складаємо щиру подяку Приятелям, Знайомим та усій Родині, за участь в похороні та датки на Служби Божі.

Нехай Всевишній Господь нагородить Вас усіх.

Родина

Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій м. Ню Йорку — Відділ УККА

відзначує

в неділю, 29-го січня 1978 року, година 4-та по полудні

в залі Fashion Institute, 225 West 24th Street, New York, N.Y.

60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ і ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

ПРОГРАМА:

- Відкриття — Д-Р АСКОЛЬД ЛОЗИНСЬКИЙ, заступник голови Об'єднаного Комітету;
- Проклямації — губернатора Гю Кері і мейора міста Е. Кача — Д-Р ЮРІЙ ВОЛИНЕЦЬ;
- Святочна промова — АНДРІЙ ШЕВЧЕНКО, студент і член Головної Ради Виховників ОДУМ-у.

На святкування запрошено мейора міста, достойного Едварда Кача.

МИСТЕЦЬКА ЧАСТИНА:

- ХОР ПРОМЕТЕЙ із Філядельфії під диригентурою маестра МИХАЙЛА ДЛЯБОГИ, акомпаніямент ГАЛЯ МАЗУРОК;
- АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ ОДУМ-у під керівництвом НАТАЛІЇ ПАВЛЕНКО;
- Рецитація — ЛЯРИСА КУКРИЦЬКА-ЛИСНЯК, артистка української сцени і телевізії.

Того ж дня у всіх українських церквах Ню Йорку будуть відправлені

УРОЧИСТІ СЛУЖБИ БОЖІ в намірені Українського Народу

В церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 12-ій вполудне.

До участи у святкуваннях запрошуємо українські молодечі, комбатантські організації і все українське патріотичне громадянство.

Комбатантські, молодечі, жіночі, братські та інші організації просимо прибути із прапорами.

НУМЕРОВАНІ КВИТКИ ВСТУПУ В ПЕРЕДПРОДАЖІ: АРКА і ЕКО

У П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найлюбішого МУЖА, ТАТА і ДІДУНЯ

бл. п.

Мгр МИХАЙЛА ДУЖОГО

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ та ПАНАХИДИ

в четвер, 26-го січня 1978 року

в церкві Непорочного Зачаття ПДМ в Гемтремку, Міш., о год. 7-ій рано;

в церкві св. Архангела Михаїла в Дірборні, Міш., о год. 7-ій веч.

Про молитви просять:
дружина — ТЕОФІЛЯ
донька — ТАМАРА КУРОПАСЬ з чоловіком РОМАНОМ і з дітьми: МАРТУСЕЮ і РОМКОМ

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п.

ОСИПА ЗЕНОВІЯ СТЕФАНИШИНА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 28 січня 1978 р., о год. 9 ранку

в українській католицькій церкві

Благовіщення Пречистої Діви Марії Мелровз Парк, Філядельфія, Па.

1206 Веллі Ровд

Просимо Друзів і Знайомих про молитви за спокій душі Покійного.

Родина

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 21-го січня 1978 року, упокоїлася в Бозі, на 84-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

СТЕФАНІЯ ВАРЕХА

з дому ЯРЕМКЕВИЧ

б. учителька у Вороблевичах, біля Дрогобича, Україна.

ПОХОРОН — у вівторок, 24-го січня 1978 р., з церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й., на цвинтар Mt. Hope в Гестінґс, Н. Й.

В глибокому смутку:
доньки:
ОКСАНА ЧАВС з мужем РОМАНОМ і дітьми
ЛІДА ГРЕЩИШИН з мужем МИРОСЛАВОМ і дітьми
сестри:
ІРЕНА ЯРЕМКЕВИЧ
ТЕОДОРА БАКОВИЧ з родиною
брат — КОНСТАНТИН
Сестрінниці і Сестрінки
стриєчний брат — ЮРІЙ ЯРЕМКЕВИЧ
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 20-го січня 1978 року упокоїлась в Бозі в Ню Гейвені, Конн., наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і ТЕЩА

бл. п.

МИХАЙЛИНА ХОМА

народжена 29-го вересня 1895 р., у Тростянці, пов. Бучач, Україна.

ПАРАСТАС — у понеділок, 23-го січня 1978 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Маркевича, 14 Trumbull, New Haven, Conn.

ПОХОРОН — у вівторок, 24 січня 1978 р., о год. 9-ій ранку з цього ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Михаїла при George Street, а опісля на цвинтар св. Лаврентія.

Тяжким смутком і горем прибиті:
муж — ОСИП
донька — ЛЮБА МЕЛЬНИК з мужем РОМАНОМ
син — ПЛЯТОН з дружиною ГАЛИНОЮ
внуки — ЛІДОЧКА, ІГОР, ТАМАРКА, ЮРКО, ЯРКО, РОМАН і АДРІЯН
Родина у Польщі

„МОЛОДА ДУМКА" З КОЛЯДОЮ У ВАШІНҐТОНІ

(В. Сосяк). — Наспіла довго очікувана п'ятниця, 23-го грудня 1977 р., вислід багатьох недоспаних ночей покійного опікуна „Молодої Думки", сл. п. Богдана Біляка. Його пляни, муравлина праця, з допомогою головної управи СУА, увінчалася успіхом. На запрошення з Білого Дому у Вашінгтоні, сьогодні ранесенько чотири автобуси наповнені дітворою з різних філій „Молодої Думки" виїхали з Нюарку, Ню Йорку, Йонкерсу та Асторії з колядою до столиці Америки. Настрій дітвори піднесений. В їхніх голівках перебігають, мов на екрані, події надходячого дня.

У Вашінгтоні молодих співаків вже очікували з теплою перекускою пані з українських церков при шістнадцятій вулиці, та представники Об'єднаного Комітету Українців Вашінгтону. По перекусці дітвора пересіла до спеціяльно замовлених туристичних автобусів, щоб ще перед концертом звидіти історичні пам'ятки столиці.

Найбільш зворушливим моментом було, коли дітвора „Молодої Думки", їхні батьки, та члени управи віддали поклін Кобзареві України. Наймейші Думкарі, в супроводі голови „Молодої Думки" В. Сосяка, та диригента С. Комірного, зложили вінок біля пам'ятника, а хор „Молодих Думкарів" проспівав в'язанку колядок. До цієї зворушливої події приглядалося багато прохожих та зацікавлено розпитували „що Ви за одні?" та „що тут робите?"

„Молода Думка" складає поклін Кобзареві України з нагоди побуту у Вашінгтоні 23 грудня 1977 р. перед концертом колядок біля національної ялинки в президентському парку біля Білого Дому.

(Фото: Грицин)

Концерт колядок „Молодої Думки" біля національної ялинки в президентському парку біля Білого Дому у Вашінгтоні 23 грудня 1977 року. (Фото: Грицин)

Уже було темно, коли автобуси під'їхали до ясно освітленої національної ялинки в президентському парку біля Білого Дому, де мав відбутися концерт. Просторе шатро біля сцени наповнилося гамором української дітвори, а численні лавки вкрилися глядачами, що розмовляли різними мовами світу, та українцями, що з'їхалися навіть з далеких околиць, щоб почути дзвінкий спів дітвори „Молодої Думки".

Шоста тридцять. Під оплесками глядачів, на сцені появилося сто двадцять юних співаків, одягнених в гуцульські сердаки та кожушки, зі звіздою в руках. Пролунала перша колядка: „Добрий вечір тобі". Дзвінкі дитячі голосочки, підсилені голосниками, рознеслися по цілій околиці та притягали все більше і більше слухачів. Колядки перепліталися із щедрівками та новорічними пісоньками. „Щедрик" Леонтовича, „Молода Думка" почала співати англійською мовою та непомітно перейшла на українську, єднаючи американську верзію з українською, створеною нашим народом у далекій старовині. Програму закінчено улюбленою англійською колядкою А. Адама — "O Holy Nigth" із сопрановим сольоспівом пані Євгенії Турянської — Ромео. Старші думкарочки, Галя Гарматій і Марянка Сосяк, подавали коротенькі пояснення до колядок для чужинецьких слухачів. Хором диригував Семен Комірний, а на фортепіяні акомпаньювала Людмила Молдавська.

Концерт був дуже успішним. Його не тільки почули присутні слухачі, а але також, через могутній „Голос Америки" почули його на рідних землях, і по всіх закутинах цієї плянети, де лиш живуть українці.

Змучені, та повні вражень, „Молоді Думкарі" верталися домів до Ню Йорку, Нюарку, Йонкерсу та Асторії.

***

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

***

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКОЛА КОЖУХАР, член УНС Відд. 367 Т-ва Запорізька Січ в Рочестері, Н. Й., помер 19 червня 1977 на 78 році життя. Нар. в Янкулів, Україна і став членом УНС в 1958 р. Полишив у смутку дочку Софію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 червня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Попович, секр.

ЮРІЙ ЧАНКИЙ, член УНС Відд. 147 Б-ва св. Михаїла в Аллентавні, Па., помер 23 червня 1977 р. на 91-му р. життя. Нар. в 1887 р. в Галичині, Україна і став чл. УНСоюзу в 1912 р. Залишив у смутку три дочки Анну, Катерину і Розалію; двох синів Володимира і Михайла та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 27 червня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії в Вайтголл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Гуцайлюк, секр.

ЗАБРОДСЬКИЙ ВАСИЛЬ, член УНС Відд. 153 Т-ва ім. Л. Мишуги в Філядельфії, Па., помер в 1977 р. на 59-му р. життя. Нар. в 1919 р. в селі Городилів, Золочів і став чл. УНС в 1957 р. Полишив у смутку дружину Анну, дочку Христину з родиною, сина Романа та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді і Україні. Похорон відбувся 30 червня на цвинтарі в Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ВОЛОЩУК, член УНС Відд. 374 Т-ва ім. М. Грушевського в Бостоні, Масс., помер 21 березня, 1977 р. на 67-му році життя. Нар. в Біще, Україна і став членом УНС в 1948 р. Полишив у смутку дружину Анну, сина Петра, дочок Розу-Марію, Анну-Розу і Надію-Марію. Похорон відбувся на цвинтарі Нова Кальварія, Маттапан в Бостоні, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Вол. Гетманський, секр.

ДАНИЛО ВОЙТИШИН, член УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гамтрамк, Міч., помер 30 червня 1977 р. на 80 р. життя. Нар. в 1896 р. в Західній Україні і став чл. УНС в 1934 р. Полишив у смутку сина Павла і дочку Маріянну, внуків і правнуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 5 липня 1977 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Татарський, секр.

ТЕКЛЯ ПРОБОРІВСЬКА, членка УНС Відд. 206 Т-ва Запорозька Січ в Вунсакет, Р. Ай., померла 17 липня 1977 р. на 79 р. життя. Нар. в с. Лука Мала, Україна і стала чл. УНС в 1923 р.Полишила у смутку сина Стенлі, дочку Анну, сім внуків, сім правнуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 20 липня 1977 р. на українському православному цвинтарі св. Михаїла в Блакстон, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Л. Гардінк, секр.

ІВАН САВЧИН, член УНС Відд. 24 Б-ва св. Григорія в Ранкін, Па., помер 21 червня 1977 р. на 83-му р. життя. Нар. в 1892 р. і став чл. УНС в 1924 р. Залишив у смутку дружину Юлію, сина Володимира, дочок Емілію, Юлію, Розалію, Катерину і Катлійн. Похорон відбувся 24 червня 1977 р. на цвинтарі Браддок в Норт Браддок, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ПАЙК, член УНС Відд. 45 Т-ва Любов в Філядельфії, Па., помер 2 червня 1977 р. на 87-му році життя. Нар. в 1889 р. і став членом УНС в 1933 р. Залишив у смутку дружину Марію.

Вічна Йому Пам'ть!

Секретар

АННА СМУК, членка УНС Відд.127 Б-ва св. Миколая в Боффало, Н. Й., померла 14 липня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. 12 липня 1920 р. в Україні і стала членкою УНС в 1950 р. Залишила в смутку мужа Михайла, маму та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 18 липня 1977 р. на цвинтарі св. Матея в Вест Сенека, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Гаравус, секр.

МАРІЯ АРЧЕТКО, членка УНС Відд. 36 в Левіттон, Па., померла 13 червня 1977 р. на 89-му році життя. Нар. в 1888 р. і стала членкою УНС в 1940 р. Залишила у смутку сина Едварда, 4 внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Голлі Сепалчре в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Марія Ковальчук, секр.

СОФІЯ МУШИНСЬКА, членка УНС Відд. 287 Т-ва Сини України в Джерзі Сіті, Н.Дж., померла в липні 1977 р. на 62 р. життя. Нар. в 1916 в Філядельфії, Па. і стала чл. УНС в 1950 р. Залишила у смутку мужа Луіса. Похорон відбувся 17 липня 1977 р. на цвинтарі Ґуд Лак в Ланока Гарбер, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Б. Ясінські, секр.

ІВАН МАРТИНІВ, член УНС Відд. 130 Б-ва св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й., помер 28 червня 1977 р. на 73 р. життя. Нар. в 1904 р. в Зборові, Україна і став чл. УНСоюзу в 1949 р. Залишив у смутку дружину Євдокію, дочку Евгенію з мужем Борисом, п'ять внуків, сестру і брата в Україні. Похорон відбувся 2 липня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Юрків, секр.

МИКОЛА ПІНКАС, член УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Боффало, Н. Й.,помер 14 липня 1977 р. Нар. в 1921 р. в Україні і став чл. УНСоюзу в 1966 р. Залишив у смутку матір Павлину, сестру і ближчу та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 19 липня 1977 р. на цвинтарі св. Матея в Вест Сенека, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Гаравус, секр.

ЙОСИФ Ф. ЮРАЧЕК, член УНС Відд. 284 Т-ва Запорозька Січ в Іст Ст. Луіз, Ілл., помер 4 липня 1977 р. на 78-му р. життя. Нар. в 1899 р. і став чл. УНС в 1949 р. Залишив у смутку дружину Марію та дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Ст. Клейр Меморіял Парк в Фарвю Гейтс, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Василюка, секр.

ФИЛИП КІРІЛЬЧУК, член УНС Відд. 114 Б-ва св. Володимира в Чікаґо, Ілл., помер 23 липня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1903 р. Волинь, Україна і став чл. УНС в 1957 р. Залишив у смутку дружину Гелену, синів Василя і Миколу та внука Шана. Похорон відбувся 25 липня 1977 р. на цвинтарі Елмвуд в Ривер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСАНДЕР БОРЩ, член УНС Відд. 243 Б-ва св. Михаїла в Чікаго, Ілл., помер 25 червня 1977 р. Нар. в 1918 р. в Іллінойс, ЗСА і став чл. УНС в 1938 р. Залишив у смутку дружину Джої та ближчу і дальшу родину.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН СТЕФАНІСКО, член УНС Відд. 7 Т-ва ім. Д. Капітули в Мек Аду, Па., помер 7 липня 1977 на 42-му р. життя. Нар. в 1935 р. і став чл. УНС в 1970 р. Залишив у смутку дружину Алісу, дочок Донну і Лінду та внука. Похорон відбувся 11 червня 1977 р. на цвинтарі св. Івана в Спрінґдейл, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ МАЧЕЖАК, членка УНС вІдд. 146 Т-ва Ів. Франка в Детройті, Міч., померла 28 травня 1977 на 91-му р. життя. Нар. в1885 р. в Україні і стала чл. УНС в 1934 р. Залишила у смутку синів Івана, Франка, Михайла, дочок Анну, Марію та 24 внуків, 15 правнуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 3 червня 1977 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

АГАФІЯ ХОМЯК, членка УНС Відд. 146 Т-ва Івана Франка в Детройті, Міч.,померла 28 квітня 1977 р. на 87 р. життя. Нар. в 1890 р. в Україні і стала членкою УНС в 1929 р. Залишила в смутку синів Михайла і Миколу, дочку Марію, двох братів і чотири внуки та ближчу та дальшу родину. Похорон відбувся 2 травня 1977 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 29-го СІЧНЯ 1978 р.

ПІТТСБУРҐ, Па. Річні збори 53-го Відділу, о год. 1-ій по пол. в приміщенні Укр. Клюбу на другому поверсі при 1113 Карсон вул., South Side. Проситься чл. прибути. — В. Сачко, предс., Д. Головатий, секр.

НЕДІЛЯ, 5-го ЛЮТОГО 1978 р.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Т-ва Леви 399-ий Відд., о год. 12-ій дня у домівці Левів при 2323 Вест Чікаго Авеню. На порядку: вибір делегатів і їх заступників на 29-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Ю. Косачевич, гол., Р. Б. Припхан, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 5-го ЛЮТОГО 1978 р.

ЛОРЕЙН, Огайо. Річні збори 233-го Відд., о год. 4:30 по пол., в залі УНДому при 2430 Е. 28. На порядку: звіти, вибір Управи на 1978 р. та делегатів і їх заступників на 29-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Д. Головацький, гол., М. Дейчаківська, секр.